

ЧАСТИНА ПЕРША

1

Ішла Галя через борчину

Галя йшла через борок — єдине місце, що подобалося їй у цьому богом забутому селі. Ці дуби росли тут не одне століття, мовчазні свідки традицій, яких Галя так і не змогла збагнути, яких досі боялася.

Минулого року цю ділянку лісу хотіли вирубати, але місцеві не дали лісництву навіть підійти до старих дерев. Розвернули лісозаготівельну техніку, як шкідливого кота, прогнали геть. Галя стояла з натовпом селян, але її не цікавив увесь ліс — лише одне дерево. Їхнє дерево.

Вона йшла на таємну зустріч. Усі їхні зустрічі були таємними. Багато хто в селі здивувався б, дізнавшись про це, ну бо з ким тут можна зустрічатися? Але він на неї чекав — треба було тільки нашкрябати напис на стіні. Для неї це була єдина втеча із цього замкненого світу, ковток повітря, надія на інше майбутнє, де останні шість років вона згадуватиме як страшний сон.

Галя йшла полем, запах молодих трав дурманив. Вона зупинилася, прислухалася. Гуділи бджоли, а від їхнього гулу вібрувало повітря. Вітер дмухав у її золотисту

косу, яку дівчина заклалася пофарбувати в чорний, тільки-но дістанеться до міста. У її голові це був символ того, що вона назавжди вирвалася з Перунівки. Наче рабиня, вона виконувала накази чоловіка та жінки, яких змушена була називати матінкою та батеньком. Але тільки на людях. Подумки вона завжди казала про них «ті псіхи». Останні два роки Галя частіше ігнорувала їхні прохання, ніж виконувала, вона днями блукала селом у пошуках можливості підзаробити.

Ці таємні зустрічі розбурхували її уяву. Вони разом будували плани. Думали, що робитимуть далі, навіть відкладали якісь гроші. Приємно було ділити мрію на двох: здавалося, що так їй легше втілити в життя. Бо якщо викладешся хоча б на п'ятдесят відсотків — цього мало би вистачити.

Вона зупинилася біля їхнього дерева — старої покрученої сосни, що стояла на узліссі. Її неможливо було сплутати з іншим деревом: самотня, ця сосна росла серед дубів і, наче штопор, закручувалася в синє небо. Галя ніжно доторкнулася до напису на дереві, перевірила схованку, де вони зберігали свої секрети. Все, що вона там складала, було на місці. «На квиток подалі звідси вистачить», — подумала Галя. Сосна була не просто сховком, інколи Галя думала, що навіть сумуватиме за цим деревом, бо воно стало їй ріднішим, ніж усі місцеві разом узяті. Тільки з ним вона могла поділитися своєю таємницею. Їхньою таємницею.

Дівчина вже майже дійшла до кам'яних кіл, сенс яких ніхто із жителів Перунівки так і не захотів їй пояснити, трава біля них завжди була скошеною, хтось глядів це місце. За її спиною хруснула гілка, Галя це почула. «Мабуть, їжак», — подумала вона, намагаючись заспокоїти себе. Але «їжак» був занадто великий і переслідував її. Галя була кмітливою дівчиною, тому одразу почала вда-

вати, що просто збирає квіти. Чи може хтось звинуватити її в такому невинному занятті?

Але ніхто не озивався. Здавалося, що навіть бджоли притихли. Тиша впала на ліс. Щось було не так. Зустріч перестала бути таємною. Галя спиною відчула, що хтось дивився на неї, сфокусовано, як у приціл.

Вона тихо збирала квіти, мугикаючи собі під носа пісню, яку полюбила ще з дитинства — *«Не стій під вікном, я вже заручена»*. Баба завжди слухала радіо, а потім раптово померла, залишивши її одну-самісіньку. Дівчина почувалася беззахисною, невагомою, коли бігла до сусідів, сказати, що Ба стало погано. Та зараз було страшніше: їй ні до кого було бігти по допомогу, вона не могла видати свого спільника. Кожен рух здавався повільним і важким, наче крізь товщу води. Вона швидко рушила вперед, намагаючись відірватися від незримого переслідувача.

— Стій! — крикнув чоловічий голос.

Але Галя не зупинилася, а навпаки побігла щодуху.

А він побіг за нею. Галя ненавиділа ці довгі спідниці, які матінка змушувала її носити. Ноги зашпортались, і вона впала головою на камінь, що стояв тут не одну сотню років, як мовчазний свідок безлічі смертей, до яких скоро додасться ще одна.

«Смішно, — подумала Галя, — як так мало зійтися — *макітра й каменяка*». Вона доторкнулася до своєї голови, відчувши липку кров на пальцях. Але вона її не злякалася. Вона вже бачила кров багато разів: матінка змушувала її різати курей, вчила бути сильною. Спочатку Галя відмовлялася, але коли її заморили голодом, виходу вже не було.

Дівчина спробувала піднятися. Позаду було тихо. Але тільки тому, що її переслідувач просто розгубився. Це не було в його планах, він не знав, що робити далі, та

коли Галя повернулася і подивилася прямо на нього — вибору в нього більше не лишалось. Її очі залила кров, але вона його впізнала. Тепер вона б уже нізащо не погодилася взяти участь у їхніх дурних «празнуваннях».

«Смішно, — їй завжди все чогось було смішно, — а я тебе дуже добре бачу».

Галя з останніх сил вдарила його ногою в коліно. Він заревів, розізлився. Аби вона його не бачила, аби вона його не розізлила, все могло б закінчитися інакше. Та тепер він усе вирішив. «Вона сама в цьому винна», — крутилася думка в його голові. Він уже знав, що зробить далі. Галя не могла піднятися, тому він швидко схопив її за горло. Сильні руки вичавлювали із Галі життя. «Він чекатиме, а я не прийду», — це була її остання думка.

Коли Галя затихла, вбивця зірвав із неї символ — чужий символ, що ледь не опікав руки, але, певно, цей жар був від крові. Він запхнув його в кишеню. Аж раптом якийсь імпульс змусив його дістати ножа. «Так, — думав він, — коса підійде. Має ж у цьому бути хоч якась польза!» Швидкий рух — і коса, пофарбована в червоне замість чорного, опинилася в його руках. Він позадкував. Позадкував, щоб розказати. Розказати, а не зізнатися.

Та спочатку треба було піднести Йому косу, тому він швидко побіг до лісу.

2

НЕОБЕРЕЖНО-ХРЕЩАТИЦЬКА

Пізній травневий вечір занурив Київ у задушливі сутінки, до яких, здавалося, можна доторкнутися рукою. На Подолі було тісно від людей, вони зліталися на штучне

світло, музику, у пошуках веселої компанії та міцних напоїв. Кияни та гості міста сміялися, гомоніли. Складалося враження, що всі навколо щасливі. І в тому й біда, бо гарні місця дуже часто притягують лихо.

Із клубу на Кирилівській лунало техно, це не був рейв, але ще декілька годин — і людям стане важко розрізнити, де реальність, а де адреналін уперемішку з негроні зробив свою брудну справу. На дверях стояв кремезний лисий охоронець, який, як і всі сек'юриті, певно, мріяв стати відомим боксером чи місцевим політиком. Дві молоді дівчини, майже діти, тупцяли трохи осторонь, нервово перешіптуючись. Їхні очі блищали чи то від хвилювання, чи то від товстого шару глітера.

— Нас не пустять, Вік! Паспорт попросять, — прошепотіла одна з них, тримаючи подругу під руку.

— Та він і не питає, пішли! За спробу ж не б'ють! — наполягала інша з удаваною впевненістю, хоча в її очах теж читався страх.

Охоронець окинув їх швидким поглядом, але не сказав ні слова.

— Ессс! — переможно вигукнула дівчина на ім'я Света, заходячи в клуб.

— Та тихіше ти! — сміючись, пирхнула її подруга.

Навчальний рік уже закінчився, вечірній Київ п'янив сильніше за слабоалкоголку, яку їм ще не продавали. Света сказала батькам, що йде ночувати до Віки. Віка сказала, що пішла на ночівлю до Свети. План був дуже простим: гуляти всю ніч, зустріти світанок біля Дніпра й тихо повернутися додому, коли батьки вже підуть на роботу.

Дівчата рішуче переступили поріг клубу й відразу поринули в гучний ритм музики, що заповнив залу, наче головний біль. Приміщення було наповнене танцюючими тілами, мерехтливим світлом, запахом дорогих пар-